

Vzpomínka na Ondráška

Ondrášek Duda

22.12.2004 – 12.10.2008

Můj milovaný Ondrášku, je večer, kolem hoří svíčky a já začínám vzpomínat...., pokolikáté už?..

Když ses nám narodil, byl to pro nás doopravdy nejšťastnější den..., však sis dal také načas, nakonec jsi vykoukl na svět o 14 dní dříve, než se předpokládalo. Nikdy nezapomenu na tatínkovy slzy v očích, když tě poprvé držel v náručí. Ty slzy jsem tam pak viděla ještě jednou, Ondrášku, o necelé 4 roky později... - když jsi od nás odcházel...

Od mala jsi byl taková svěhlavička, v noci sis chtěl hlavně hrát a papat a přes den tě zajímalo všechno kolem. V kočárku se ti moc nelíbilo, o to spokojenější jsi byl na zemi, mezi hračkami a hlavně se svými sestřičkami, které se o tebe s láskou rády staraly...

Měl ses čile k světu. Rostl jsi jak z vody a ve svých 2 letech jsi ty svoje sestry uměl už i pěkně pozlobit ☺. Byl jsi naše sluníčko, milovala jsem rána, když

jsi přišel za mnou do postele a ještě ses přitulil...

V létě, když ti bylo 2,5 roku jsi onemocněl. Tehdy se nám poprvé zhroutil svět. Zhoubný nádor, který jsi měl v bříšku, byl velmi agresivní. Léčba byla náročná a ty moc statečný, chlapečku náš. Nechtěl jsi o své nemoci a bolesti vůbec mluvit, neskutečné, jak tříletý precek, kterému právě dokapala chemoterapie, běhá po chodbě a škádlí sestřičky...

Když se zdálo, že snad nad zlou nemocí zvítězíme, přišla další rána... a nám se svět zhroutil podruhé... to když se ti neuroblastom vrátil a my si vyslechli od lékařů, že lék pro tebe už není... Ondříčku, děkuju, že jsi mě i tehdy tak moc podržel, jen díky tomu, jaký jsi byl, jsem to mohla zvládnout. Dva měsíce jsi statečně bojoval, než ti došly síly a tys ses vrátil Domů.

Tobě se ulevilo, broučku a nám se svět zhroutil potřetí...

Bude to brzy rok, co už tady nejsi s námi, rok se snažíme jít bez

tebe dál. Je to to nejtěžší, co jsme kdy mohli zažít. Krom té šílené bolesti mi srdce svírá i stesk, prázdno a smutek, že tady se spolu už nesejdeme, synáčku náš. Já však věřím, že jsi s námi na každém kroku, ochraňuješ nás a konečně tě netrápí bolesti, píchání injekcí a strach z dalších vyšetření...

Děkujeme ti, Ondrášenko, za ten čas, který ti tady byl vyměřen a který jsi mohl strávit s námi.

Nic lepšího, než být tvou rodinou, nás nemohlo potkat. Měj se v nebi krásně, zlatíčko...

Milujeme tě ,myštičko naše tříbarevná.....

Maminka Petra, tatínek Radim, Martinka a Verunka.